

— tudi mati, dasiravno se jej je smilil, mu to pot nij smela potuhe dati — se je njegova togota kmalu plegla. Začel je na vrata bunkati in prositi naj mu odpró. „Da, ako bodeš prav lepo in prijazno prosil, odperli ti bomo, drugače ne,“ ogласi se oče od znotraj. Ivica je začel prositi. To se je materi jako dopadlo in spoznala je zdaj, da je oče prav imel in da se otrokom potuha ne sme dajati. — Ivica je svojo termo opustil, poljubil je očetu in materi roko, ter ju odpuščenja prosil. „Tako je prav, odslej si zopet najin sin!“ rekel je oče. „Ali to ti povem, da boš v drugo še bolj tepen nego si bil denes, ako se ne poboljšaš in ne opustiš svoje samoglavnosti. Še celó prepovedal ti bom, da se ne boš smel igrati z brati in sestrami, ako ne opustiš svoje terme.“

Ivica je bil odslej kakor ura, prijazen in ubogljiv otrok, kakoršnih se malo kje najde. Včasih so ga morali stariši še posvariti, ali svojo termo je opustil za zmirom. Pa recite otroci, da šiba ne pomaga!

J. E.

Otrok obžaluje svoj pregrešek.

Viljem je bil sicer dober otrok, a vendar je enkrat nekaj storil, kar nij bilo prav. Primerilo se je namreč v šoli, ko nij bilo učitelja poleg, da je sosedov Blaže prelił tinto po njegovej lepej knjigi. To je Viljema tako razjezilo, da potegne nožič iz žepa ter hoče planiti nad Blažeta. Da si ravno se Blažetu nij še nič hudega zgodilo, vendar zavpije na vsa usta, skoči pri vratih iz šolske izbe in preti Viljemu, da ga bode njegovim starišem zatožil.

Viljem si zdaj ne vé pomagati. Domóv si ne upa, ker se boji starišev, v šoli mu pa tudi ne kaže ostati. Pobriše jo tedaj v bližnjo cérkev.

Po poludne je bil Viljem prvi v šoli. Učitelj, ki so v šoli sedeli in čakali otrok, takój zapazijo, da je Viljem denes nekako zmeden in preplašen. „Nu Viljem, kaj ti je, da si tako pobit in žalosten? Tudi ne vem, kako je to, da si denes prvi v šoli,“ vprašajo učitelj. Viljem odkritosérno pové učitelju vse, kar se je zgodilo, ter pristavi, da nij prišel iz doma nego iz cérkve. „Kaj? iz cerkve si prišel?“ začudijo se učitelj, „ali si pa tudi lepo in pobožno molil?“ — „Ne,“ odgovori Viljem, „ker ne morem moliti, dokler ne vem, kaj bodo moji stariši rekli.“

„Kaj si pa delal v cerkvi?“ vprašajo ga dalje učitelj.

„Svoj pregrešek sem obžaloval, ter terdno sklenil, da ne bom nikoli več kaj tacega storil, gotovo nikoli več,“ odgovori Viljem.

„Ali pa nisi pri svojem obžalovanji nič na Boga mislił,“ vprašajo ga učitelj.

„Dà, dà, mislił sem, mislił,“ odgovori Viljem, „in sem ga tudi prosil, naj mi samo zdaj še odpusti, ker nikoli ga nečem več razžaliti!“ —

„To je najlepša molitev“ rečejo učitelj „ako kedó greši, da takój obžaluje pred Bogom svoj pregrešek ter mu obljubi, nikoli več grešiti. Bodi brez skerbi, jaz te hočem po šoli sam domóv peljati in stariše zate prositi. Gotovo ti ne bodo nič žalega storili.“ — Učitelj se z Viljemom razgovarjajo tako dolgo, da drugi otroci pridejo v šolo, ter mu naposled še to rekó: „Moli vselej, kedar se kaj pregrešiš in prosi Boga, naj bi ti odpustil. Bog je dober oče, in želi, da bi mi

svoje pregreške spoznali, je obžalovali in se poboljšali. Tudi to, kar nas najbolj skerbi, oberne Bog mnogokrat tako, da nam je dobro in koristno, ako samo človek terdno sklene, da bode vprihodnje previdnejši in se bode varoval nove in še večje nesreče. Ako kedó v greh pade, čuvati se mora vprihodnje tembolj, da zopet v novo ne greši; tako stori tudi ti in vsake priložnosti v greh se izogiblji. Prosi pa tudi Boga, da bode vedno s taboj in ti pomaga, kedar si v skušnjavah in nesreči.“

Tako so gosp. učitelj Viljema podučili: Viljem si je vse to zapomnil, bil je odsihdob dober in prijazen otrok, ter ni nikomur nič žalega storil.

T.

Prebrisan sodnik.

Nek Slavjan, ki je delj časa živel v Carigradu, pripoveduje od Jusuf-Paše naslednjo dogodbo, katere je bil on sam priča.

V prodajalnico nekega Gerka, ki je z jestvinami in dišavami teržil, pride Turek, da bi si kupil 9 funtov ôlja. Tergovec mu ôlje odvaga in Turek mu pomoli zlat denar, da se naj plača. Ker nij imel tergovec zadosti drobiža, da bi mu dal nazaj, kolikor je bilo odveč, vzame iz neke miznice mošnjo, v katerej je bilo 500 piastrov (srebernega turškega denarja): a brez da bi jo odvezal in kak novce iz nje vzel, dene jo naglo zopet na prejšnje mesto, ter gre v bližnjo prodajalnico zlati denar menjat.

Mej tem potegne Turčin, ki je ostal sam v prodajalnici, mošnjo iz predala, potisne jo pod svojo haljo (dolgo suknjo), ter jo naglo pobriše iz prodajalnice. Ko se Gerk verne, ne najde več Turčina in kmalu tudi pogreši mošnjo. Kaj mu je storiti? Urno jo potegne za njim in ga tudi res doide blizu neke straže. Ondotni stražar preišče Turčina in res najde pod njegovo haljo ukradeno mošnjo. Zdaj vpraša stražar Gerka, koliko gotovine je bilo v mošnji, in ko prešteje novce, prepričal se je, da je Gerk resnico povedal. A Turek na vso moč taji, da on novcev nij ukradel, ter pravi, da so novci njegovi. Stražar si v tej zadregi ne vé drugače pomagati, nego da utakne obedva v luknjo, a mošnjo pošlje divanu, to je, višjeji sodniji.

Drugega dne sta bila obedva poklicana pred velikega vezirja Jusufa, carovega namestnika, prvega sodnika in ministra. Sodnik izprašuje prvega in drugega, a to brez vsega vspeha, kajti Gerk in Turčin terdita vsak svojo izjavo, ter celó prisežeta na to, da sta resnico govorila.

Sodnik je v velikej zadregi. Akoravno se je pravda med muhamedanom in kristjanom veršila, ostane vendar Jusuf pri pravnem in postavnem poti. Da bi to stvar prav na tanko in pravično razsodil, odloži razsodbo do drugega dne, ter jima na serce polaga, da naj še enkrat vsak svojo izjavo vestno prevdarita, kajti krivičnika, ako svoje pregrehe ne obstane, bode gotova smert zadela. To rekši, ukaže obedva nazaj v ječo odpeljati.

Vezir ostane mož beseda. Drugega dne je bila pravda njegovo prvo opravilo, katerega se je poprijel. Ali zastonj, ker tudi denes dobi ravno isti odgovor kakor včeraj. Gerk je rekel, da je novce, ki jih je ôni dan izteržil, zaradi tega